

ת"פ 40834/07/17 - מדינת ישראל-פרקליטות מחוז ירושלים נגד אחמד תמימי, אמגד סיד אחמד

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 40834-07-17 מדינת ישראל נ' תמימי (עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

מדינת ישראל-פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) על ידי

ב"כ עו"ד ראופה קאסם

המאשימה

נגד

1. אחמד תמימי (עניינו הסתיים)

2. אמגד סיד אחמד על ידי ב"כ עו"ד

מוסטפא יחיא

הנאשמים

הכרעת דין בעניינו של נאשם 2

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את נאשם 2 (להלן: **הנאשם**), מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, למעט עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק, עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.7.17, בזמן שאינו ידוע במדויק למאשימה שבין השעה 22:00 לבין השעה 11:00 למחרת היום, נגנב קטנוע מסוג קואנג יאנג טיו, שמספרו 16-258-79 (להלן: **הקטנוע**) אשר בבעלותו של דאוד סייאד, וזאת מפתח ביתו שבשכונת א-טור בירושלים. ביום 8.7.17 בסמוך לשעה 15:30, צעדה א', ילידת 1997 (להלן: **המתלוננת**), על מדרכה ברחוב חיים יסקי לכיוון שדרות צ'רצ'יל שבירושלים (להלן: **המקום**), בעודה מחזיקה בידה השמאלית מכשיר טלפון נייד מסוג "אייפון 7". באותה עת, הגיעו הנאשמים באמצעות הקטנוע למקום, בעודם נוסעים בניגוד לכיוון תנועת כלי הרכב, כשנאשם 1 נוהג את הקטנוע ונאשם 2 יושב מאחוריו. משהבחינו הנאשמים במתלוננת, האט נאשם 1 את מהירות נסיעתו, ירד נאשם 2 מעל הקטנוע וניגש בהליכה למתלוננת כשגבה מופנה אליו, בעוד נאשם 1 נוסע באיטיות על הקטנוע במקביל אליו. אז, משך נאשם 2 את מכשיר הטלפון הנייד מידה של המתלוננת

עמוד 1

ועלה על הקטנוע. בתגובה, נעמדה המתלוננת מול הקטנוע וחסמה את דרכם של הנאשמים בגופה. נאשם 1 החל בנסיעה לכיוונה של המתלוננת שנשענה על הקטנוע, שם ידו על פניה של המתלוננת ודחף אותה הצידה. הנאשמים נמלטו מהמקום בנסיעה בקטנוע.

בהמשך, ובחלוף מספר דקות, איתר השוטר שרון טלקר, אשר נסע בניידת משטרתית גלויה (להלן: **השוטר שרון**), את הקטנוע ועליו הנאשמים נוסע בסמוך לכיכר ראס אל-עמוד שבירושלים. השוטר שרון חסם מסלול הנסיעה של הקטנוע וצפר לו לעצור. משהבחין נאשם 1 בחסימה האט את מהירות הנסיעה, אך כשהתקרב לניידת האיץ בפתאומיות את מהירותו. כתוצאה מכך, התנגש הקטנוע בדופן הימין של הניידת, החליק ונפל על הרצפה יחד עם הנאשמים שמעליו. מיד, קם נאשם 2 על רגליו ונמלט מהמקום. השוטרים תימורו הנו ואכרס חטיב פתחו במרדף רגלי אחריו, תוך שמירה על קשר עין רציף, ותפסו אותו. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרם למתלוננת שפשוף ביד ימין ומכה יבשה ברגל שמאל.

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לטענתו, הוא לא היה במקום יחד עם נאשם 1. למעשה הנאשם אינו טוען שהמתלוננת לא נשדדה במקום ובאופן המתואר בכתב האישום אלא טוען, שלא הוא האדם שביצע את המעשה. הדיון בעיקרו נסב על שאלת זיהוי הנאשם כאדם ששדד ותקף את המתלוננת.

4. בפתח הדברים יצוין, כי בדיון מיום 13.2.18 נאשם 1 הודה בעובדות כתב האישום לאחר שתוקן במסגרת הסדר טיעון והורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק, בעבירת החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק, בעבירת נהיגת רכב מנועי ללא רישיון לפי סעיף 10(א) בצירוף סעיף 62 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א- 1961 (להלן: **הפקודה**) ובעבירת נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה לפי סעיף 2 לפקודה. הצדדים הסכימו להסדר סגור לעניין העונש, אשר החלטתי לכבדו, ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

ראיות הצדדים

5. לאור ההסכמה הדיונית בין הצדדים, הוגשו כל ראיות המאשימה ללא צורך בחקירת העדים, כפי שיפורט להלן: הודעת המתלוננת מיום 8.7.17 - **ת/1**; דיסק המתעד את הודעת המתלוננת מיום 8.7.17 - **ת/1א**; תמליל הודעת המתלוננת מיום 8.7.17 - **ת/1ב**; הודעת המתלוננת מיום 15.7.17 - **ת/2**; הודעת מוחמד קראעין (להלן: **קראעין**) - **ת/3**; סרטון ותמונות שהגיש מוחמד קראעין בעדותו מהאירוע - **ת/3א**; תמונות המתעדות את המתלוננת והחבלות שנגרמו לה - **ת/4**, הודעת הנאשם מיום 8.7.17 - **ת/5**; דיסק המתעד את הודעת הנאשם מיום 8.7.17 - **ת/5א**; תמליל הודעת הנאשם מיום 8.7.17 - **ת/5ב**; הודעת הנאשם מיום 10.7.17 - **ת/6**; דיסק המתעד את הודעת הנאשם מיום 10.7.17 - **ת/6א**; תמליל הודעת הנאשם מיום 10.7.17 - **ת/6ב**; דיסק המתעד את הודעת הנאשם מיום 10.7.17 - **ת/6ב**; דו"ח פעולה רס"ר עימאד דעוף - **ת/7**; דו"ח פעולה רס"ר תימור הנו - **ת/8**; הודעת רס"ר תימור הינו מיום 10.7.17 - **ת/9**; דו"ח פעולה רס"ל מוחמד כעביה - **ת/10**; דו"ח פעולה רס"מ שרון טלקר - **ת/11**; דו"ח פעולה רס"ר אקרים חטיב - **ת/12**; דו"ח מעצר - **ת/12א**; דו"ח מסכם חקירת מז"פ - **ת/13**; דיסק המתעד תמונות הקטנוע - **ת/13א**; מזכר שערך השוטר עילאי לוי - **ת/14**; דיסק המתעד תרגיל בין הנאשמים - **ת/15**; הזמנת עבודה ודו"ח ביצוע של עבודת מ"ט - **ת/15א**; תרגיל חקירה בין הנאשמים - **ת/15ב**.

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

טענות הצדדים

7. ב"כ המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בכל עובדות כתב האישום וכפועל יוצא בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לדבריה, עלה בידי המאשימה להוכיח, מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו.

לטענתה, ניתן לבסס את הרשעת הנאשם על הודעותיהם של המתלוננת וקראעין, עד ראיה אשר תיעד את האירוע בסרטון ותמונות (ת/1-3) וכן על דוחו"ת הפעולה של השוטרים (ת/7-12). לדידה, ניתן להתרשם, כי גרסתה של המתלוננת מהימנה על אף שלא זכרה פרטים מסוימים כדלהלן: לבוש כל אחד מהנאשמים, צבעי הקסדה או סימנים מיוחדים אחרים.

לטענתה, ניתן לבסס את הקשר בין הנאשם לאירוע באמצעות כלל ה"חזקה התכופה", היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים, שכן פרק הזמן שחלף מעת שאירע האירוע ועד לתפיסת הקטנוע היה פחות משעה בהתאם לדוחות הפעולה (זמן זה כלל פעולות רבות כמו הגעת הניידת למקום, חבירה למתלוננת, חסימת הקטנוע, מרדף, ביצוע המעצר וההובלה לתחנה). ב"כ המאשימה טענה בהתאם לפסיקה, כי ככל שפרק הזמן מביצוע העבירה ועד לתפיסת החפץ שנלקח בעת ביצוע העבירה ברשות החשוד, קצר יותר, אזי מתחזקת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא מבצע העבירה, והנטל עובר לשכמו להפריך ולסתור חזקה זו. לתמיכה בטענתה, הציגה ב"כ המאשימה פסיקה, במקרים בהם התקבלה טענת ה"חזקה התכופה" אף כאשר הימצאות הטובין הגנובים בחזקת הנאשמים הייתה בפרק זמן ארוך יותר מהמקרה הנדון. לדידה, כלל ה"חזקה התכופה" מתקיים בעניינינו, בכך שהנאשם נמצא על הקטנוע אשר עליו רכבו מי שהיו שותפים לביצוע עבירת השוד, כאשר העבירה בוצעה זמן קצר לפני כן. בנוסף, אפליקציה שזיהתה את תזוזת הקטנוע לאורך ציר מסוים בזמן אמת, הטלפון הנייד נמצא בתוך הקטנוע, נעלי אדידס אותם נעל הנאשם כאשר נתפס (ת/4) הן מאותו הסוג של מי שביצע את עבירת השוד, כפי שתועד בתמונות מהאירוע אותן הגיש עד הראיה (ת/3א), והקסדות שתועדו בתמונות תואמות את הקסדות שנתפסו. חזקה זו מעבירה את הנטל לנאשם להפריך את טענותיו, אולם לשיטתה, לא עלה בידי הנאשם להפריכם, נוכח הגירסה התמוהה אותה מסר, אשר אינה מתיישבת עם כלל הראיות בתיק. כן עלו מגרסאותיו הן במשטרה והן בבית המשפט סתירות לעצם היכרותו עם נאשם 1, עוד עולות סתירות בחקירתו הנגדית ביחס לשיבתו על הקטנוע אם לאו, וכן ביחס לבריחתו מפני המשטרה. עוד מסרה שהתנהגותו בעת תרגיל החקירה שבוצע בינו לבין נאשם 1, מעוררת תמיהה. מעבר לכך טענה שנאשם 1 הודה בבית המשפט במיוחס לו וכך שהוא נהג בקטנוע.

מכאן לטענתה, יש בכל הראיות הנסיבתיות ביחד עם ה"חזקה התכופה", כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, ברמה הנדרשת בפלילים.

8. ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה לא הוכיחה את אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת בפלילים ועל כן יש לזכותו מהמיוחס לו בכתב האישום. לדבריו, מעצרו של הנאשם על הקטנוע יחד עם נאשם 1 לא יכול להוכיח ששעה טרם מעצרו הוא ביצע את המעשים המיוחסים לו ביחד עם נאשם 1 בכתב האישום. לשיטתו, הנאשם היה עקבי בגרסה שמסר הן בבית המשפט והן במשטרה. ב"כ הנאשם הצביע על מחדלי חקירה העומדים לחובת המאשימה ואשר פגעו בהגנת הנאשם, וביניהם: אי בדיקת הנעל מסוג "אדידס" שנתפסה על ידי מעבדת משטרה; הטלפון הנייד נמצא בסמוך לתא הנהג, ולא בסמוך לאזור בו ישב הנאשם בקטנוע, והמשטרה לא בדקה טביעות אצבע עליו; לא

נבדקה גרסתו של הנאשם לפיה בגדיו נמצאים במקום עבודתו, על אף שהיה סמוך למקום מעצרו; כן לא נמצאה חוות דעת על טביעת האצבע שנמצאה על הקטנוע; לא נבדק ונחקר האם האדם שהוצג בסרטון שצולם על ידי קראעין יכול להיות הנאשם בהתאם להשוואת ממדי הגוף; הקסדה לא נבדקה בחקירה משטרתית; לא נבדקו מחקרי תקשורת בינו לבין נאשם 1.

לדבריו, מחדלים אלה פגעו בהגנת הנאשם, ומשכך צריכים להיזקק לזכותו, ולהוביל לזיכוי.

9. ב"כ הנאשם שלל את טענת ה"חזקה התכופה", שכן לאור מיקום הטלפון הנייד בחלק הקדמי של הקטנוע, לא ניתן לקשור את הנאשם לטלפון הנייד בהעדר בדיקה פורנזית, אשר כאמור, לא נעשתה.

10. עוד טען ב"כ הנאשם, כי אין ראיות ישירות המוכיחות שהנאשם ביצע את השוד. השוטרים לא העידו שהיה קשר עין בין אירוע השוד לבין המקום בו נעצר הנאשם, אלא הם עצרו את הנאשם לאחר דקות אחדות, ויש חלל ברצף האירועים. בהקשר זה הוסיף, כי אין הוכחה שהייתה הכרות בין הנאשם לבין האדם שנתפס עמו באירוע (להלן: **נאשם 1**), כפי שעולה גם מתרגיל החקירה ביניהם.

11. אשר לטענה, כי טביעת האצבע של הנאשם נמצאה בקדמת הקטנוע, ב"כ הנאשם טען שמדובר בחפץ מטלטל, נייד וחשוף, אשר הנאשם טען שהיה עליו, ולכן לא מן הנמנע שכל תנועה כזו או אחרת שלו הובילה לטביעת האצבע ולכן אין בראיה זו להוכיח מעבר לספק סביר, כי הנאשם היה חלק מאירוע השוד.

12. אשר לסרטון המתעד את מי שביצע את העבירה, טען ב"כ הנאשם שממנו עולה שמי שביצע את העבירה לבש חולצה אדומה קצרה, והוא שישב מאחורי נהג הקטנוע, בעוד שהנאשם נתפס לבוש חולצה לבנה. מדובר בחולצה קיצית ובסרטון לא נראה הנאשם לובש ז'קט או בגד אחר שהסתיר את החולצה שלבש מתחת. מאחר שהמאשימה לא הצליחה להוכיח כי הנאשם החליף את חולצת הטיישרט האדומה בחולצת טיישרט לבנה, עניין זה, לדידו, ממוטט את מארג הראיות הנסיבתיות.

13. אשר לשאלה אם הנאשם ברח מהשוטרים אם לאו, ב"כ הנאשם השאיר שאלה זו בצריך עיון וטען שזה לא עיקרו של התיק.

גדר המחלוקת

14. אין מחלוקת באשר להתרחשות אירוע השוד ולחבלות שנגרמו למתלוננת, כמפורט בכתב האישום. המחלוקת העיקרית נוגעת לזיהוי מבצע העבירה, כאשר הנאשם מכחיש בתוקף, כי הוא זה אשר שדד את המתלוננת וטען שלא היה במקום.

15. השאלה העומדת לפתחי היא, האם מארג הראיות הנסיבתיות מספיק בכדי להרשיע את הנאשם מעבר לספק סביר או שמא, הוא מטיל צל כבד על הנאשם, אולם אין בו די להרשעת הנאשם בפלילים. במילים אחרות, האם הדמות אשר תועדה מבצעת את השוד (ת/3א) ולבשה חולצה אדומה הוא הנאשם שנתפס שעה לאחר מכן על ידי השוטרים על הקטנוע.

דין והכרעה

ראיות נסיבתיות

16. בעניינינו, לא קיימת עדות ישירה הקושרת בין הנאשם לבין אירוע השוד, לכן התשתית הראייתית שעל יסודה מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם, נסמכת, כאמור, על ראיות נסיבתיות שעיקרן: הודעת המתלוננת (ת/1-2); הודעת קראעין וסרטון ותמונות שצולמו על ידו בשעת האירוע (ת/3-3א); תמונת הנעל מסוג "אדידס" אשר נעל הנאשם ומסר בחקירתו במשטרה (ת/4); דו"חות פעולה של השוטרים מהאירוע (ת/7-12); הקסדות שתועדו בתמונות אשר תואמות את הקסדות שנתפסו (ת/13א); טביעת אצבע של הנאשם שנמצאה על הקטנוע; תיעוד תרגיל החקירה שנערך בין הנאשמים (ת/15).

17. השאלה העומדת להכרעה היא, האם ניתן לקבוע על בסיס הראיות הנסיבתיות שהוצגו לפני, כי הנאשם הוא זה אשר ביצע את עבירת השוד, וכי מסקנה זו, בנסיבות העניין שלפנינו, הינה המסקנה האחת ההגיונית והיחידה. דעתי היא, כי התשובה לשאלה זו היא שלילית, שכן על אף שהמארג הראייתי מטיל צל כבד על הנאשם, לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר, שהנאשם הוא זה אשר ביצע את עבירת השוד. להלן אבאר מדוע הגעתי למסקנה זו.

18. הלכה היא שאין מניעה להרשיע נאשם על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד. אולם, על מנת לעשות כן מוטלת על בית המשפט החובה לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים - הסברים חלופיים למסכת הראיות הנסיבתיות, בין על פי גרסתו של הנאשם ובין אם מדובר בהיפותזות סבירות אחרות, ורק אם המסקנה המרשיעה גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית, ולא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר שאשמת הנאשם הוכחה מעל לכל ספק סביר (ר' למשל: ע"פ 7052/06 יגאלי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.4.2009)).

19. בית המשפט העליון קבע שבחינתן של ראיות נסיבתיות כרוכה במבחן תלת שלבי, כפי שנקבע על ידי השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 754 (23.9.2004): **"בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה**

המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית המשפט מניח את התיזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תיזה של ההגנה, ובוחן האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסברו של הנאשם" (ר' שם בסעיף).

20. תחילה אבחן כל ראיה וראיה והאם ניתן לבסס עליה ממצא עובדתי. כאמור, הצדדים אינם חולקים על כך שהמתלוננת נשדדה. משתי אמרותיה במשטרה, אשר היו קוהרנטיות ומפורטות (ר' ת/1, ת/2), עולה גרסה התואמת את עדותו של קראעין במשטרה: **"פתאום שמתי לב כי האדם עם החולצה האדומה חוטף את הטלפון מיד שמאל שלה וישר מנסה לעלות על הקטנוע, הבחורה ניסתה להתנגד ועמדה מול הקטנוע בניסיון לחסום אותו בגופה והחזיקה את ידיה האחזות הקדמיות של האופנוע תוך כדי שהקטנוע ממשיך לנסוע כ-5 מטר ולבסוף נהג הקטנוע דחף אותה והצליח להיחלץ ממנה לנסוע לכיוון ככר צ'רצ'יל ומשם פנה שמאלה לכיוון שדרות האוניברסיטה"** (ת/3, ש' 6-10).

21. אולם, המתלוננת בחקירותיה במשטרה לא זכרה לתאר את הנאשמים **"אני לא זוכר כלום הייתי בשוק אני רק זוכרת שהם היו שני בחורים"** (ת/1, ש' 19). עוד לא זכרה סימן מיוחד על הקטנוע, אלא זכרה רק שהיה בצבע שחור (ת/1, ש' 21-22). לשאלת החוקר אם תוכל לזהות את החשודים שהיו על הקטנוע היא השיבה כי אינה זוכרת, ואף לא יכולה היתה לתאר מה הם לבשו (ת/1, ש' 32-35). בחקירתה הנוספת מיום 15.7.17, לאחר שהחוקר הציג בפניה את התמונות שצילם מוחמד קראעין מהאירוע היא מסרה כך: **"הבחור שלבש חולצה אדומה הוא זה שגנב את הפלאפון שלי, וזה אותו בחור שזיהיתי כי ישב מאחורי הנהג גם לפני שעברתי את הכיכר"** (ת/2, ש' 23-24). גם קראעין בחקירתו במשטרה תיאר את שני החשודים כך: **"אחד עם חולצה אדומה הלך מאחורי המתלוננת והשני עם החולצה השחורה נהג על הקטנוע במקביל לחשוד עם החולצה האדומה נגד כיוון התנועה"** (ת/3, ש' 21-22). עוד הוא תיאר, כי החשודים חבשו קסדות, האדם עם החולצה השחורה חבש קסדה בצבע כסף והאדם השני עם החולצה האדומה חבש קסדה בצבע שחור (ת/3, ש' 24-25). לדבריו, הוא לא יוכל לזהות את הנאשמים, אלא רק בהתאם לתמונות שיש לו בטלפון, כי לא ראה אותם פנים מול פנים ומשום שהאירוע התרחש במהירות (ת/3, ש' 26-27).

מעדויות אלה עולה, כי המתלוננת וקראעין לא ראו בבירור את פניהם של מי שנטען שביצע את עבירת השוד, אלא רק זכרו כי האדם שגנב את הטלפון הנייד, לבש חולצה בצבע אדום. מכיוון שמראה פניו לא נגלה לפניהם בבירור במהלך האירוע, הם התקשו בזיהוי. עובדה זו מקשה על היכולת להוכיח, כי האדם שנתפס לובש חולצה אדומה, הוא אכן הנאשם בענייננו. בהמשך אצביע על ראיות נוספות המעצימות קושי זה.

22. מדו"ח הפעולה של רס"ר הנו תימור מיום 8.7.17 עולה, כי לאחר קריאת השוטרים, הנאשם ברח ולאחר מכן נתפס (ת/8).

23. מדו"ח פעולה של רס"ר אקדמי חטיב (ת/11) עולה, כי בעקבות הדיווח הגיע לכיכר ראס אל עמוד זיהה קטנוע אשר רכבו עליו שני חשודים ונסעו מכיוון ראס אל עמוד לכיוון גת שמנים. אחד החשודים ישב מאחור לבש חולצה לבנה ומכנס שחור והחל בבריחה לכיוון גת שמנים עד אשר

נתפס.

24. גרסאות השוטרים שונות מהגרסה אותה מסר הנאשם בעדותו לפני. בעדותו לפני מסר הנאשם, כי עמד על המדרכה והשוטרים הגיעו ותפסו אותו (ר' עמ' 32, ש' 9-15).

25. אשר לאירוע השוד, השוטרים לא ראו את ביצוע עבירת השוד, אלא מיד לאחר שהבחינו בנאשם, הם עצרו אותו. מהזמנים המפורטים בדוחות הפעולה עולה, כי קיים פער של שעה בין רצף האירועים, בין השוד שאירע בסמוך לשעה 15:26 לבין תפיסת הנאשם. מחומר הראיות שהוצג לפני לא ניתן ללמוד היכן היה הנאשם במשך השעה שחלפה מעת אירוע השוד ועד לתפיסתו.

26. מתרגיל החקירה שנעשה בין הנאשם לבין האחר שנתפס עמו (נאשם 1) עולה, כי התנהגותם ואמירות שנאמרו שם מעוררות חשד. הנאשם אמר **"הוא שם אותי פה כדי שישמע את הקול"** (ת/15, עמ' 4, ש' 12).

27. כן עולה, כי הם אינם מכירים זה את זה **"מאיפה אתה?" "אני?" "כן" "מחברון"** (ת/15, עמ' 4, ש' 13-20). אולם לאחר מכן, נאשם 1 אמר: **"שלא יחשבו שאני מכיר אותך עכשיו תתרחק ממני יא גבר"** (ת/15, עמ' 5, ש' 35). בהמשך שוב לא נראה שנאשם 1 זיהה את הנאשם: **"אנחנו כולנו אותו דבר. ככה חושדים בי גם. אולי אתה האדם שהם חושדים בו איתי בסיפור?"** (ת/15, עמ' 6, ש' 28-29).

28. אין ספק, כי התנהלות הנאשמים בתרגיל החקירה מעוררת חשד, הנאשם לכאורה מודע לכך שהם מוקלטים, תחילה נראה שהנאשמים לא זיהו זה את זה ובהמשך נראה שיש היכרות מוקדמת ביניהם. ב"כ המאשימה אף טענה, כי בדקה 07:36 התנהל הנאשם באופן מחשיד בכך שהסתכל לצדדים, אולם אין די באמירות אלה ובהתנהלותו המחשידה של הנאשם כשלעצמן, כדי להוות מסד איתן להרשעתו ולייחס לו את הקשר לביצוע העבירות.

29. מעבר לכך, נתפסו נעליו של הנאשם אשר נעל בעת חקירתו, לאחר שנעצר, נעליים מסוג "אדידס" (ת/4), הקסדות שתועדו בתמונות אשר תואמות את הקסדות שנתפסו (ת/13א) וטביעת אצבע של הנאשם שנמצאה על הקטנוע.

30. מכל האמור, אני סבורה כי התקיים התנאי הראשון ועל כן ניתן להשתית על ראיות אלה ממצא עובדתי. כעת תיבחן מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בביצוע העבירה.

האם מסכת הראיות מסבכת את הנאשם, לכאורה בביצוע העבירה

31. ניתן לומר, כי המסכת הראייתית מערבת את הנאשם בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן: הנאשם נתפס לאחר פרק זמן קצר, על הקטנוע שעליו רכבו מבצעי עבירת השוד; הטלפון הנייד שנשדד מצוי בחלק הקדמי של הקטנוע; הנאשם לבש את אותו הלבוש, מלבד חולצה, של מי שתועד

בתמונות כמבצע השוד, קרי, קסדה, מכנסיים כהות, ונעלים מסוג "אדידס" מאותו הדגם; הנאשם נמלט מהשוטרים, כאשר התנגש הקטנוע בניידת.

32. עם זאת, לא ניתן לומר כי זו המסקנה היחידה שניתן להסיק ממארג נסיבתי זה.

33. המאשימה לא הוכיחה, שהנעליים מסוג "אדידס" אותן נעל הנאשם ומסר בחקירתו במשטרה מיום האירוע (ראה הערת החוקר: "מדובר בנעליים מסוג אדידס, בצבע כחול עם שלושה קווים בצבע לבן כתום ובצד האחורי שמאלי של הנעל של רגל שמאל כתובה המילה אדידס באנגלית" (ת/6, ש' 138-141)), ואשר תועדו בת/4, הן אותן נעליים שנעל האדם עם החולצה האדומה, אשר תועד על הקטנוע ב-ת/א3. בחקירתו השנייה מיום 10.7.17 הנאשם תיאר את הנעליים שמסר למשטרה כך: "**כחול ויש עליו שלושה סימנים לבנים**" ואף הודה כי נעליים אלו הן אותן נעליים אשר נעלה הדמות עם החולצה האדומה שתועדה על הקטנוע ב-ת/א3 (ת/6, ש' 224-227).

נראה, שעל אף שהנעליים אשר נעל הנאשם נראות דומות מאוד לנעליים אותן נעל האדם עם החולצה האדומה שתועד על הקטנוע, המאשימה לא הוכיחה באמצעים מדעיים, כי מדובר בנעליים מסוג נדיר, או לכל היותר מסוג שאינו שכיח בקרב האוכלוסייה, כך שקשה לבסס את הטענה, כי הדמות עם החולצה האדומה אשר תועדה בסרטון, היא הנאשם, על בסיס ממצא זה כשלעצמו, שכן יתכן שמדובר בנעליים נפוצות מאוד.

34. על מנת לבסס את המארג הראייתי היתה יכולה המאשימה לבצע מספר פעולות חקירה, אשר לא בוצעו, ובהעדרן לא ניתן לומר כי המסקנה היחידה הנלמדת ממארג זה היא כי הנאשם הוא זה אשר ביצע את עבירת השוד.

35. הטלפון הנייד לא נמצא על הנאשם, אלא בחלק הקדמי של הקטנוע, בסמוך למי שנהג בקטנוע, ועל כן "החזקה התכופה" לא מתקיימת בעניינו, אלא בעניינו של נאשם 1. ניתן היה לקשור את הנאשם לטלפון הנייד, לו נבדקו טביעות אצבע עליו, וזאת על מנת שניתן יהיה לבסס או להפריך את הקשר בין הטלפון הנייד לבין הנאשם.

36. כמו כן לא הוגשה לפניי חוות דעת מומחה לפיה טביעת האצבע שנמצאה בחלק הקדמי של הקטנוע שייכת לנאשם, אלא קיימת חוות דעת ראשונית שלא ניתן לבסס עליה דבר. חוות דעת כזו היתה יכולה לקשור בין מיקום הטלפון הנייד לבין הנאשם. אולם, אין מדובר בראיה מכרעת, שכן הנאשם לא שלל שהיה על הקטנוע ונפל ממנו כאשר הם התנגשו בניידת, כך שבשלב זה אצבעו הייתה יכולה לגעת בכל חלק של הקטנוע.

37. מחדל חקירה נוסף הוא בכך שהטלפונים הניידים של הנאשמים לא נבדקו, ולא הוצאו מחקרי תקשורת על מנת לבדוק אם התקיים קשר טלפוני ביניהם טרם האירוע, וזאת על אף שהנאשם ביקש שהטלפון שלו יבדק, הן בעת חקירתו והן בעת עדותו לפניי "**אני אמרתי למשטרה הנה יש לכם את מכשירי הפלאפון שלי, תוכלו לבדוק אם אני דיברתי איתו או לא**" (ר עמ' 34, ש' עמוד 8

(20-21).

38. מחדל חקירתי נוסף עולה מכך, שהנאשם בחקירותיו במשטרה והן בבית המשפט העיד, כי עבד אצל אחד ממשפחת מסוואדה בראס אל עמוד, סמוך למקום בו נעצר. בחקירתו במשטרה מיום 8.7.17 מסר, כי הוא עובד **"אצל אבו אייד. המס' שלו נמצא אצלי בפלאפון"** (ת/5, ש' 67) ובמקום בו עבד היו לו בגדים **"הייתי לובש חולצה לעבודה השארתי אותה שם, חולצה צבע ורוד עם פס באלכסון בצבע חום ונעליים בצבע כחול עם פסים לבנים ואדיס בצבע אדום"** (ת/5, ש' 60-61). גם בחקירתו במשטרה מיום 10.7.17 מסר שכל בגדיו נמצאים במתחם עבודה (ת/6, ש' 127). בהמשך אישר שוב, כי הוא שומר את הציוד שלו, בגדים ונעליים באתר בנייה של מסוואדה (ת/6, ש' 230-233). גם בעדותו לפני מסר שמעסיקו בעבודה הוא ממשפחת מסוואדה מראס אל עמוד, והוא הרוויח על עבודתו זו 80 ₪ ליום (ר' עמ' 23) ובהמשך שוב מסר כך: **"שאלו אותי אם יש לי עוד בגדים? אמרתי להם כן, אלה הבגדים של העבודה. נתתי להם את הכתובת כדי לבדוק איפה אני ישן ואיפה הבגדים שלי"** (ר' עמ' 25, ש' 13-25).

על אף שהנאשם דבק בגרסתו זו, וניתן היה לבדוק אותה בנקל, באמצעות בדיקה פשוטה במכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, וכן בכך שיוליך את החוקרים למקום בו הוא עובד לשיטתו, פעולות אלה לא בוצעו. פעולות אלה היו יכולות להפריך או לאשר את גרסת הנאשם.

מאחר שלא נבדקה גרסתו זו, יכול לעלות הסבר אחר למארג הראייתי לפיו אדם אחר ירד מהקטנוע לאחר ביצוע השוד, והנאשם שנתפס שעה לאחר מכן עלה עליו כטרמפיסט, כפי שהסביר בעדותו.

39. ענין נוסף שלא נבדק ויכול היה לחזק את המארג הראייתי בדבר הקשר בין הנאשם לאירוע, הוא מציאת תשובה לכך שהנאשם נתפס לבוש בחולצה לבנה בעוד שמבצע העבירה לבש חולצה אדומה. הנאשם בחקירתו מיום 8.7.17 התבקש על ידי החוקר לתאר את לבושו **"חולצה בצבע לבן קצרה ומכנס שחור דגמח"** (ת/5, ש' 59-60) ושלל כי הוא לבש בגד אחר ביום האירוע ומסר כי **"לקחו אותי ככה איך שהייתי"** (ת/5, ש' 63). גם רס"ר הנו תימור בחקירתו תיאר, כי האדם שנהג על הקטנוע לבש חולצה שחורה ומכנס שחור והאדם השני, אשר נעצר מאוחר יותר לבש חולצה לבנה שרוול קצר, מכנס כהה ובהגעתו לתחנת המשטרה הבחין, כי הוא נעל נעליים מסוג "אדיס" בצבע כחול כהה עם שלושה פסים לבנים בצדדים. עוד ציין, כי בהובלת הנאשם לא הייתה שום החלפה של ביגוד או הנעלה מצדו (ת/9, ש' 56-59). גם רס"ר אקרים חטיב ציין בדו"ח הפעולה שלו, כי בעת פעולת תפיסת הנאשם הוא לבש חולצה לבנה (ת/12).

40. מנגד, בסרטון ובתמונות שהגיש עד הראיה קראעין (ת/3א) נראה אדם שלבש חולצה אדומה יושב בחלק האחורי של הקטנוע. כך גם עולה מעדות המתלוננת במשטרה, וזאת על פי דבריה שנאמרו לאחר שהחוקר הציג לה את התמונות שצילם מוחמד קראעין כאשר מסרה: **"הבחור שלבוש בחולצה אדומה הוא זה שגנב את הפלאפון שלי, וזה אותו בחור שזיהיתי כי ישב מאחורי הנהג גם לפני שעברתי את הכיכר.."** (ת/2, ש' 23-24). מן האמור עולה, כי אין התאמה מלאה בין הבגדים שלבש הנאשם עת שנעצר, לבין הבגדים שראתה המתלוננת ומתועדים בסרטון.

41. כאמור, הפער בין לבושו של מי שביצע את העבירות אל מול פריטי הלבוש של הנאשם, בעת שנתפס על ידי המשטרה, היה ידוע למן ראשית החקירה. בנסיבות אלה, חובתה של המשטרה היתה לנסות ולאתר במקום עבודתו של הנאשם, פריטי לבוש ופריטים אחרים שעשויים היו להפריך או לאשש פער זה, שכן הנאשם מסר לאורך כל הדרך בחקירותיו במשטרה היכן בגדיו נמצאים, כאמור. אמנם, חיפוש כזה לא היה יכול לשלול, כי הנאשם הסתיר חולצה אדומה במקום אחר. עם זאת, די במחדל החקירתי של העדר פעולת חיפוש על ידי המשטרה כדי לגרום, בנסיבות העניין, נזק ראייתי נוסף לנאשם והוא מצטרף לרשימת הספקות בזיהוי שפורטו לעיל.

אמנם הטענה, כי הנאשם החליף חולצה לא מופרכת והחלפת חולצה אכן יכולה להיות אחת מהאפשרויות שהתרחשו, אולם אין זו האפשרות היחידה האפשרית.

42. לסיכום, המשטרה בחקירתה לא עשתה מאמץ לבסס את התשתית הראייתית מסיבות שטיבן לא הוברר. חוקרי המשטרה הסתפקו בקיומו של חשוד, בקיומם של התמונות ובקיומו של הסרטון המתעדים את האירוע ומציאתו של הטלפון הנייד בקטנוע. הם לא בחנו את הראיות לעומקן, על מנת לבסס את דבר הקשר בין הנאשם לטלפון הנייד, החוקרים אף לא טרחו לבדוק אם חולצתו האדומה נמצאת במקום עבודתו של הנאשם, לא טרחו לבדוק את גרסת הנאשם לפיה הוא עובד בקרבת מקום, לא ביססו בנתונים סטטיסטיים את שכיחותם של סוג הנעליים שנעל הנאשם, לא נבדקו אנשי הקשר בטלפון הנייד של הנאשם וכן לא נבדקו שיחות יוצאות ונכנסות במכשירי הטלפון הנייד של הנאשמים, כן לא נבדקו טביעות אצבע על הטלפון הנייד של המתלוננת, וגם לא הוגשה חוות דעת מומחה בדבר טביעת האצבע שנמצאה על החלק הקדמי של הקטנוע.

43. למשטרה הייתה האפשרות להעמיק את החקירה, לנסות ולפתור את התמיהות דלעיל ובכך לסייע להבהרת המצב העובדתי, ומשנמנעה מלעשות זאת יש לזקוף את הדבר לחובת התביעה ולא לחובת הנאשם (ראו ע"פ 1929/06 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.3.2009). יפים לענייננו גם הדברים שנאמרו בע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.2.2006): **"העדרה של ראיה אשר מקורה במחדלי רשות החקירה, אם כן, יזקף לחובת התביעה עת יישקל מכלול ראיותיה, מן הצד האחד, ויכולה היא לסייע בידי הנאשם עת ישקול בית המשפט אם טענותיו מקיימות ספק סביר, מן העבר האחר. על כן אין לקבוע כי מחדל בחקירה מוביל, מיניה וביה, לזיכוי הנאשם. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית הספציפית שהציגה התביעה, מחד, ובספקות הספציפיים אותם מעורר הנאשם מאידך"**.

44. במקרה דנן, כאשר המארג הראייתי חסר, בשל השוני בחולצה אותה לבש הנאשם, בשל פער הזמנים בין מועד ביצוע העבירה לבין מועד מעצרו של הנאשם, וכן בשל העובדה כי הטלפון הנייד לא נמצא ברשותו אלא בסמוך לנאשם¹, הימנעות מהבדיקות שלא גובשו וחקירות שלא בוצעו, באשר לממצאים כה חשובים ומהותיים לחקירת האירוע ולבחינתו של מעשה עבירה, הינן בגדר מחדלי חקירה מובהקים, הפוגמים בעצם התשתית הראייתית בתיק. מחדלים אלה פועלים לטובתו של הנאשם, במובן זה שהעדר חקירה בנושאים אלה, מבססים את האפשרות שלו נחקרו, היה בהם כדי לתמוך בגרסתו. הימנעות המשטרה מלחקור בעניין זה כנדרש מהווה הפרה של חובת הרשות

החוקרת למצות את כל הליכי החקירה כראוי, וזאת במטרה לחשוף את האמת. הפרת חובה זו מהווה גם פגיעה בזכותו של הנאשם למשפט הוגן. נוכח מחדלי החקירה הרבים, התנאי השלישי לבחינת הראיות הנסיבתיות לא יוכל להתקיים, שכן נשללה מהנאשם האפשרות הממשית להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו.

מהימנותו של הנאשם

45. בחקירתה הנגדית, הצביעה ב"כ המאשימה על סתירות בין שתי ההודעות שמסר הנאשם במשטרה, ובין לבין עדותו בבית המשפט.

46. אכן, יש צדק רב בדבריה כי קיימות סתירות ופריכות בדברי הנאשם, כפי שיפורט להלן:

מגרסתו של הנאשם במשטרה ובעדותו שמסר לפני עולים קשיים רבים. בחקירתו במשטרה מיום 8.7.17 עולה, כי הוא אינו מכיר את האדם שנתפס עמו אולם הוא ראה אותו כי **"הוא גר כאן בראס אל עמוד איפה שאני עובד"** (ת/5, ש' 44) ובהמשך שוב **"ההוא גר באזור שאני עובד שם"** (ת/5, ש' 48). לעומת זאת, בחקירתו לפני מסר, כי הוא כלל לא מכיר את האדם שעצר לו ואמר לו לעלות איתו על הקטנוע **"לא, אני לא מכיר אותו, פעם ראשונה אני רואה אותו"** (ר' עמ' 26, ש' 16) **"לא, אני לא מכיר אותו, פעם ראשונה אני רואה אותו. הנה היו איתי מכשירי פלאפון שלי ואמרתי למשטרה הנה מכשירי פלאפון שלי ואין לי מספר טלפון שלו והוא אין לו גם את המספר שלי, אין שום קשר בינינו"** (ר' עמ' 26, ש' 18-16) ובהמשך שב על גרסתו **"אני לא מכיר אותו, אין שום קשר ביני לבינו"** (ר' עמ' 27, ש' 16). את הסתירה בין דבריו הסביר בעדותו לפני כך: **"אני יצאתי אמרתי לך שלא היה לי חוץ משלושה ימים וזה המקרה היחידי שראיתי אותו, אפילו את הפנים אני לא מכיר אבל אני ראיתי אותו באתר של הבנייה איפה שאני עובד גם"** (ר' עמ' 29, ש' 9-8).

47. בהמשך, הוא מסר שפגש את האדם שנתפס עמו באירוע, לכאורה נאשם 1, כאשר ירד לכיכר בראס אל עמוד והוא אמר לו שיעלה על הקטנוע שלו והוא ייקח אותו לבאב אל עמוד כדי לחזור הביתה, הם לא נסעו יותר מחמישים מטר ואז ג'יפ נכנס בהם (ת/5ב, ש' 27-30). גם בחקירתו מיום 10.7.17 מסר, כי האחר עצר מולו, אמר לו שיקפיץ אותו לבאב אל עמוד (תמליל, עמ' 27 ש' 37-39) הוא עלה לקטנוע, האחר החל בנסיעה ולאחר מכן הגיעה המשטרה ונכנסה בהם (ת/6, ש' 183-193, ת/6ב' עמ' 28, ש' 2). בהמשך, סתר את עצמו ומסר גרסה אחרת לפיה **"...לא הספקתי לעלות אפילו עדין לא חבשתי את הקסדה ואז המשטרה הגיעה"** (ת/6, ש' 267) **"אני רק הרמתי את הרגל שמתי אותה ואז ישר באו נכנסו בנו"** (ת/6, ש' 273). כלומר הוא שינה את גרסאותיו, בחקירה הראשונה אמר שהספיק לנסוע על הקטנוע חמישים מטר ובחקירתו השנייה מסר גרסה שונה שאפילו לא הספיק לעלות על הקטנוע. בעדותו לפני העיד, כי הוא הסביר שעלה על הקטנוע, לא הספיקו לנסוע מרחק של 50 מטר, ניידת משטרתית הגיעה והתנגשה בקטנוע, הבחור השני נתן גז והמשיך לנסוע. הוא הסביר שקפץ מהקטנוע כאשר המשטרה החלו לירות בהם משום שהוא פחד ורצה לברוח, ולכן לא היה על הקטנוע כאשר המשטרה התנגשה בו (ר' עמ' 30, ש' 16-24, עמ' 31 ש' 1-17, עמ' 32, ש' 1-8). כשירד מהקטנוע היה על המדרכה והשוטרים הגיעו ותפסו אותו שם והעלו אותו לניידת (ר' עמ' 32, ש' 9-15).

48. גרסאות השוטרים שפירטתי כאמור (ת/7, ת/8, ת/11) שונות מהגרסה אותה מסר הנאשם בעדותו לפני. בעדותו לפני מסר, כי עמד על המדרכה והשוטרים הגיעו ותפסו אותו (ר' עמ' 32, ש' 9-15) וכשניסו לעמת אותו בחקירה הנגדית עם גרסאות השוטרים הוא (ת/7-ת/12) מסר כך: **"אני עמדתי ולקחו אותי בזמן שהייתי עומד, אני לא המשכתי בבריחה שלי, אני עצרתי, עמדתי, לקחו אותי כשהייתי עומד"** (ר' עמ' 33, ש' 2-3).

49. למרות הסתירות והשקרים שהתגלו בדברי הנאשם, ולמרות שלא מצאתי ליתן אמון בגרסתו באשר למעשיו לאחר שהקטנוע התנגש בניידת, כפי שנמסרה בעת חקירתו במשטרה וכפי שנמסרה לפני, לא מצאתי ששקרים אלה יכולים להשלים את המארג הראייתי החסר.

50. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 2132/04 **סלים קייס נגד מדינת ישראל** (28.5.07): **"סתירות ושקרים של נאשם בגרסאותיו השונות בחקירה עשויים לשמש חיזוק לראיות המפלילות שבידי התביעה. הם מהווים ראייה מחזקת, ואינם תופסים את מקומן של ראיות התשתית הנדרשות לצורך הרשעה** (ע"פ 565/77 לוי נ' מדינת ישראל, פד"י לב(1) 692, 695; ע"פ 836/81 לביא נ' מדינת ישראל, פד"י לו (3) 692-9, 698-9; ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם), פסקה 14)".

51. ועוד בעניין זה יודגש, כי בית המשפט נדרש לזהירות כל אימת שנאשם משקר, **"לבל ייכשל בהרשעת נאשם מחמת היותו שקרן ולא משום שהובאו ראיות מספיקות להוכחת אשמתו"**, **שהרי ידוע כי "שקרים של נאשם, יהא טיבם אשר יהא - לעולם לא יגיעו לדרגה של ראיה עיקרית; וכוחם - לעולם כוחה של ראיה "מתווספת" לראיה עיקרית"** (קדמי, על הראיות, מהדורת 2009, חלק ראשון עמ' 304).

52. כן נקבע בפסיקה, שגם אם נתגלתה סתירה בין גרסאותיו של הנאשם ויש חשש, כי גרסאותיו אינן אמת, הרי מקום בו אין ראיות ישירות לביצוע העבירה וקיימים חללים ראיתיים מהותיים, שומה על בית המשפט לנקוט במשנה זהירות בטרם ירשיע את הנאשם על סמך ממצאי מהימנות בלבד. (ר' ע"פ 10479/08 **פלוני נגד מדינת ישראל**, ניתן ביום 11.06.09).

53. סיכומם של דברים, אף שקיימת מסכת ראיות נסיבתית המעוררת חשד בנוגע לחלקו של הנאשם באירוע, אין די בה כדי להביא להרשעתו בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק ובעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק, אשר יוחסו לו מעבר לספק סביר, כנדרש בהליך פלילי.

עבירת ההפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו

54. מדו"ח הפעולה של רס"ר הנו תימור מיום 8.7.17 עולה, כי לאחר קריאת השוטרים הנאשם ברח ולאחר מכן נתפס (ת/8) גם בחקירתו במשטרה מיום 10.7.17 מסר כך: כשהגיעו לאזור ראס אל עמוד, הוא זיהה קטנוע בצבע שחור נוסע בכיוון הנגדי ושני חשודים עליו, וכאשר הקטנוע הגיע למקום בו הניידת המשטרתית, כביכול, חסמה אותו הוא התחיל להגביר מהירות ואז התנגש בניידת ושני החשודים נפלו על הרצפה, החשוד שנהג בקטנוע נפל והשוטרים עצרו אותו ישירות, החשוד עמוד 12

שישב מאחורי הנהג החל בבריחה בריצה אחרי שנפל מהקטנוע. והוא ביחד עם השוטר אקרם החלו במרדף רגלי ולאחר כ- 40 מטר לערך, הנאשם נעצר (ת/7, ש' 1-48).

55. מדו"ח פעולה רס"ר אקרם חטיב (ת/11) עולה, כי בעקבות הדיווח הגיע לכיכר ראס אל עמוד וזיהה קטנוע אשר רכבו עליו שני חשודים ונסעו מכיוון ראס אל עמוד לכיוון גת שמנים. הוא הורה לצוות שנסע לפניו לחסום את הציר הנגדי וכשהבחין בכך הקטנוע, הוא החל בסטייה וניסה לברוח, הגביר את מהירותו, החליק והתנגש בניידת. לאחר ההתנגשות שני החשודים נפלו על הרצפה. אחד החשודים שישב מאחור לבש חולצה לבנה ומכנס שחור והחל בבריחה לכיוון גת שמנים עד אשר נתפס.

56. לעומת זאת מסר הנאשם בעדותו לפניי, כי עמד על המדרכה והשוטרים הגיעו ותפסו אותו (ר' עמ' 32, ש' 9-15) וכשניסו לעמת אותו בחקירה הנגדית עם גרסאות השוטרים הוא (ת/7-ת/12) מסר כך: **"אני עמדתי ולקחו אותי בזמן שהייתי עומד, אני לא המשכתי בבריחה שלי, אני עצרתי, עמדתי, לקחו אותי כשהייתי עומד"** (ר' עמ' 33, ש' 2-3).

57. בניגוד לעבירות השוד והחזקת נכס חשוד כגנוב, באשר לעבירת ההפרעה לשוטר, קיימות ראיות ישירות של השוטרים הינו וחטיב לכך שהנאשם נמלט מהם. ב"כ הנאשם לא ביקש לחקור נגדית את השוטרים באשר לדוחות הפעולה ולהודעותיהם, והן הוגשו לבית המשפט בהסכמה. בסיכומיו ב"כ הנאשם טען בעניין זה בלשון רפה, כאשר אמר שיש להשאירו לדבריו "בצריך עיון".

58. לאחר שעיינתי בעדויות ובדוחות הפעולה של השוטרים, מצאתי ליתן אימון בגרסת השוטרים, אשר למולן עומדת עדות הנאשם, אשר מצאתי אותה, כאמור, לא מהימנה, ככל שעדותו זו נוגעת להימלטות הנאשם מהמקום. מעדויותיהם עולה, כי הנאשם נמלט לאחר שהאופנוע התנגש בניידת המשטרה ונעצר לאחר מרדף רגלי, וזאת בניגוד לדבריו לפניי, כי עמד במקום. מאחר שבהתנהגותו זו הפריע הנאשם לשוטרים בעת מילוי תפקידם, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק, על פי העובדות המיוחסות לו בכתב האישום, בכך שכאשר החליק הקטנוע ונפל על הרצפה יחד עם הנאשמים שמעליו, מיד, קם הנאשם על רגליו ונמלט מהמקום. השוטרים הנו וחטיב פתחו במרדף רגלי אחריו, תוך שמירה על קשר עין רציף, ותפסו אותו.

סוף דבר

59. נוכח כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק ועבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק ולהרשיעו בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ח, 18 יולי 2018, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.